

NAKLADATELSTVÍ EPOCHA – EDICE JINÉ SVĚTY

DEUTERONI

ZUZANA STRACHOTOVÁ

JINÉ SVĚTY

DEVĚT DNÍ

DEVĚT DNÍ

ZUZANA STRACHOTOVÁ

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

© Zuzana Strachotová, 2025

Illustration © Josef Surý (Levelist4), 2025

Drawing © Aleš Karda, 2025

Cover art © Lukáš Tuma, 2025

Czech edition © Nakladatelství Epocha, Praha 2025

ISBN 978-80-278-0233-3 (print)

ISBN 978-80-278-1548-7 (ePub)

ISBN 978-80-278-1549-4 (mobi)

ISBN 978-80-278-1550-0 (pdf)

Každému, komu život přinesl něco jiného, než čekal.

*Mladému muži v metru za to,
že se stal tváří Parkera.*

PŘED ČTRNÁCTI LETY

Přes ostré hroty železného plotu sledoval dění na pozemku místní školy. Byla to jediná chvíle, kdy mohl na okamžik vidět svou dceru a sám zůstat nespátrěn. Náboženské rozjímání skončilo před několika minutami a nyní žáci čekali na rodiče. Popošel kousek dál, ale zdálo se, že tentokrát mít štěstí nebude. Ještě jednou přejel nádvoří pohledem. Zrak mu přitom padl na skupinu starších chlapců, kteří obklopovali hochu ve svém středu. Nejdřív si pomyslel, že se stal terčem útoku. O to podivněji působila žena, která jejich počínání s úsměvem sledovala opodál. Nechal se ovládnout zvědavostí a prošel bránou na pozemek školy.

Chlapci mezitím pokračovali v soupeření a jemu nemohla uniknout mladíkova vítězství. Sám protivníky vyzýval a několikrát jim dokonce určité pohyby vysvětloval.

Jakmile ho skupina spatřila, daly se děti na ústup. Popošel blíž a střetl se s černovlasou ženou, která se

před ním hluboce uklonila. „Věřit a nepochybovat, je mi ctí setkat se s vykonavatelem citadelské vůle,“ řekla.

„Věřit a nepochybovat, to je váš syn?“

„Ano, pane,“ odpověděla, postrčila chlapce dopředu a rychle poupravila jeho postoj. „No tak, jak jsme se to učili? Omlouvám se. Je nervózní z vaší hodnosti.“

„Kolik je mu let?“ zeptal se.

„V létě mu bude třináct.“

„Zdá se, že je vysoce pohybově nadaný. Už jsi, hochu, přemýšlel, jak Citadele posloužíš, až vyrosteš?“

„Otec si přeje, abych se stal lékařem.“

Žena nesouhlasně semkla rty.

Možná ze zájmu sáhl po pistoli. Jakmile si získal chlapcovu pozornost, vyndal zásobník, zatáhl za závěr, přesvědčil se, že je prázdná komora, a poté zásobník opět zaklapl. Nabil zbraň a podal mu ji.

Hoch si ji několik vteřin prohlížel a hned nato přesně zopakoval jeho postup. Když mu nabitou pistoli vracel, hlasem prostým všech emocí pronesl: „Není bezpečné manipulovat se zbraní v přítomnosti civilistů.“

Žena vytřeštila oči a okamžitě syna okřikla: „Jak se opovažuješ takto mluvit s citadelským důstojníkem?“

„Omlouvám se, matko. Přišlo mi to jako důležitá informace.“

Zdálo se, že se černovláska chystá svého syna potrestat, proto zakročil.

„Máš pravdu, hochu. Nemohu ti upřít všímavost a talent. Bez pokory ovšem svých cílů nikdy nedosáhneš. Citadela vždy hledá odhodlané muže. Z chlapců, jako jsi ty, vychová důstojné následovníky Boží. Ti nejlepší pak

mají tu čest sloužit služebníkům jediného Boha. Avšak pouze bezchybné chování, vynikající výsledky a dokonalé sebeovládání ti otevřou tuto cestu. Jsi schopen po ní jít?“

Chlapci zasvítily oči a on věděl, že právě postavil dítě před nový životní cíl. Již za dva roky se bude moci účastnit vojenského přijímání. A stát se další silou, která vynutí řád.

Bude ho sledovat.

PRVNÍ ČÁST

*„Tahle žena je váš cíl. Přiveďte ji za každou cenu.
Musí být naprosto v pořádku.“*

Věřit a nepochybovat, obyvatelé Sabrie. K příležitosti Svaté pouti proběhne také poprava sto padesáti tří osob zadržených skupinou Jestřábů. Synchronizovaná operace vedla k odhalení rozsáhlé zločinné sítě, která se provinila porušením náboženských zákonů. Hromadná poprava proběhne na hlavním náměstí všech hlavních měst.

– záznam vysílání citadelského přenosu

I

Mezi stromy se snášel soumrak. To si aspoň Sera na moment pomyslela, než jí došlo, že je to absurdní. Od chvíle, kdy odpoledne opustila havarované auto, uběhlo jen několik minut. Teď už to ale bylo jedno. Jediným cílem se stalo co nejrychleji zmizet ve změti stromů, kapradin a křovisek. Na tvář jí dopadly první těžké kapky a za půl minuty už byla naprosto promočená. Samozřejmě že se i obyčejný letní deštík musí proměnit v liják...

Sera běžela jako o závod a snažila se nevnímat, že se jí země pod nohama mění v bažinu. Neuvěřitelně prudký déšť by ji možná za normálních okolností donutil zpomalit nebo úplně zastavit, jenže teď si to nemohla dovolit. Ačkoli se viditelnost blížila nule a vše se smrsklo na čtyři základní pohyby – krok, odstrčit větev, skočit, shýbnout se –, nezáleželo na tom, co je před ní, nebo dokonce vedle ní. Důvod šíleného sprintu byl za ní. Na vteřinu si dovolila natočit hlavu a úkosem pohlédla

za sebe. Mrkáním se snažila vyhnat z očí vodu, která jí stékala po obličejí a spolu s potem bolestně štípala. Její snaha vyšla naprosto marně. Přes provazce vody nebylo vůbec nic vidět. Nebylo možné určit, jak je pronásledovatel blízko.

Chvilková nepozornost si vybrala svou daň a Seře na rozbahněné zemi podklouzla noha. Po zadku se svezla z mírného kopečku, ale reflexy ji vymrštily dřív, než se mohla rozmyslet, kam vlastně běží. Vletěla přímo mezi kapradí, kde se mezi obřími trsy vinula lehce udusaná pěšina, vytvořená a používaná zvířaty jako stezka. I když bylo jednodušší běžet tudy, riskovala snazší dopadení. Přes hustý déšť sice nebylo vidět, jenomže Sera neměla kam jinam odbočit. Vegetace rostla příliš hustě u sebe. Mohla by se zkusit schovat v nějakém hustém křoví. Bahno, kterým se po pádu celá pokryla, jí přilepilo vlasy k hlavě a zakrylo veškeré lidské rysy v obličejí. Dokonalé maskování však vytrvalý déšť nemilosrdně smyl. A jakmile by si pronásledovatel všiml, že stopy končí... Neměla na výběr. Musela stezku využít.

Sera dál udržovala rychlé tempo i přes náročný terén. Snažila se ignorovat tíhu kabátu nasáklého vodou i pocít, že jí shoří plíce. I když tomu tak nebývalo vždycky, patřila k celkem dobrým běžcům. Nicméně ostré píchnutí na hrudi ohlašovalo, že se její hranice přece jenom blíží. Když už začala přemýšlet, že se kabátu zbaví, přišla další skluzavka. Tentokrát jízdu absolvovala po břiše a hlavou napřed. Chvilková dezorientace sice ukradla cenné vteřiny, za moment už však byla zase na nohou. Před ní teď leželo několik polámaných stromů. Mohut-

ným skokem překonala kmen prvního a doslova přeletěla druhý. Při třetím odrazu jí podklouzla noha a přes kmen se převalila po hlavě. Tělo už odmítalo dál poslouchat. V prsou ji příšerně píchalo, v puse ucítila slanou chuť potu. Znechuceně několikrát odplivla a odplazila se k širšímu konci kmene, o který se opřela. Křečovitě oddechovala, a zatímco si dopřávala chvilkový odpočinek, rozhlížela se po okolí.

Ocitla se na naprosto nevhodném místě. Po pravé straně se tyčila skála, jejíž hladké stěny znemožňovaly jakýkoli výstup. Kus skalního štítu se utrhł a sesuv kamení vytvořil val, který zpustošil vegetaci v nejbližším okolí. Nacházela se teď na mýtině, která se ze svahu, odkud sjela, dala hravě přejet jediným pohledem.

Sera rychle promyslela své možnosti. Mohla by vylézt po sesuvu někam nahoru a doufat, že se schová v puklině skály. Toho by si ovšem určitě všiml. Ani na sekundu ji nenapadlo, že by pronásledovatele setrásla. Může být za ní maximálně tři sta metrů, hned by ji uviděl. Další možnost skýtala skupina stromů asi dvacet metrů vpředu. Kdyby mezi ně stihla doběhnout dřív, než se *on* dostane na okraj svahu, mohla by mu zmizet. Do kapradin šikmo vlevo se vběhnout nedalo. Rostly tak hustě, že by se v nich zasekla po pár krocích. Déšť naneštěstí začal polevovat a viditelnost se pomalu zvyšovala. Všechno hrálo proti. Mozek jí pracoval na maximum, adrenalin držel tep až nezdravě vysoko.

Musím se rozhodnout!

Z příruční tašky vytáhla otlučené zrcátko a opatrně ho zvedla. V odraze se objevil svah, ze kterého sklouzla.

Zaúpěla při zjištění, že její tělo vytvořilo v bahně jasné viditelnou brázdu. Ve chvíli, kdy v duchu vymyslela dostatečně drsnou nadávku, která by vystihla nespravedlnost situace, se z kapradin vyřítíl *on*. Jen taktak se zastavil na okraji, aby neopakoval Seřin skluz. Stopy po její přítomnosti si ale všiml okamžitě. Vzápětí se rozhlédl po mýtině.

Děšť úplně ustal a všechna nepřízeň osudu se upřela na Seru. V tomto nezdravém světě se počasí měnilo mrknutím oka a po mýtině už tančily první paprsky slunce. Nebylo pro něj příliš těžké zachytit za kmenem záblesk, který hodilo Seřino zrcátko.

Uběhla jedna zdrcující vteřina.

Sera se vyřítila z úkrytu a vběhla přímo mezi stromy. Nemusela se ohlížet. Věděla, že ho má hned za zády. Kabát se jí plácal o stehna, jak sprintovala, přeskakovala překážky a snažila se přitom nenarazit do stromu, nezakopnout nebo neuklouznout. Zvuk trhajícího se ostružiní uslyšela dřív, než ucítila zapíchnuté trny. Ignorovala ostrou bolest a zamířila rovnou mezi turopalmy.

Několik větví šlehlo Seru do tváře a byla si téměř jistá, že jedna větev způsobila zranění až do krve. Další zásah byl přímo do nosu. O tři kroky později už na rtech cítila kovovou chuť. Mezi šustěním listů zaslechla kroky. Ve chvíli, kdy ji za límec uchopila ruka, turopalmy zmizely a objevil se příkrý sráz. Na reakci zbyl pouhý okamžik.

Sera se pokusila otočit a vrhnout se opačným směrem. Pronásledovatel do ní setrvačností narazil a jeho

stisk povolil. Chytla se poblíž visící liány a vyhnula se tak jeho druhé ruce, která jen pročísla vzduch. Zároveň se sesunul velký kus podmáčené země, na které stáli. Liána nápor neunesla a tentokrát to byla Sera, kdo narazil do druhého. Zoufale zamávala rukama ve vzduchu a ztratila rovnováhu.

Oba klouzali ohromnou rychlostí někam do prázdna. Doslova vyrývali cestu v hlíně, protože zkřížili cestu potoku a svah tu byl měkký jako máslo. Několikrát do sebe narazili. Chatrný popruh cestovní tašky nevydržel nápor a přetrhl se. Sera znovu prolétla ostružiním, po těle se jí roztančily tisíce bolestivých jehliček. Prsty v zemi zanechávaly hluboké brázdy, jak se snažila něčeho zachytit. Náraz hrudníkem do kamene jí vyrazil dech. Ozvalo se křupnutí. Udělala několik kotoulů, které bolest ještě umocnily. Zatmělo se jí před očima a prakticky nevnímala, když z výšky dvou metrů dopadla do bahnitě tůně společně s hromadou větví, hlíny a svým nepřítelem.

Když konečně nabyla vědomí, zírala přímo do otevřené tlamy. Pokusila se zvednout, avšak výsledkem bylo, že se skulila do vody. V místech, kde měla původně hlavu, se nyní tyčila vakožížala. Očividně se lekla stejně jako Sera, protože se její tlusté, asi půl metru dlouhé našedlé tělo vlnilo ve zvláštním rytmu ze strany na stranu. Nejspíš se snažila zastrašit nepřítele. Chvíli se navzájem hypnotizovaly pohledem a pak se vakožížala vydala hledat jinou potravu.

„Stejně bych ti nechutnala,“ prohodila k vakožížale.
„Nejsem mrtvá... zatím.“

Sera se pokusila kleknout si, ale žebry jí projela ostrá bolest. Zatnula zuby a vyplazila se z tůně ven. V hlavě jí hučelo a jen taktak udržela žaludek na uzdě. Okamžik trvalo, než si uvědomila, co se stalo.

Všimla si ho celkem rychle. Ležel v tůni celým tělem a nehýbal se. A protože nic nenasvědčovalo tomu, že by se v nejbližších chvílích probral, rozhodla se zkontrolovat svůj úraz. Strhala si z těla šlahouny a sundala kabát. Rychle ze sebe vytáhla poslední trny a dobrodila se pod vodopád, který při vydatných deštích tůň napájel. Voda jí sahala skoro do pasu, kotníky se bořila do bahna.

Jakmile si vyhrnula tuniku, nechala po sobě stékat vodu. Brzo bylo všechno bláto pryč, a tak si mohla lépe prohlédnout svá zranění. Na levém boku se jí táhla ošklivá podlitina. Opatrně si přejela prsty po žebrech. Bolest napověděla, že jsou pravděpodobně pouze naložené, protože naštěstí mohla dýchat a nikde neucítila zlom. Natáhla ruku k obličeji a opatrně si ohmatala nos. Na prstech jí zůstala trocha krve, jinak žádné větší poranění.

Začala se brodit ven z tůně a ještě jednou pohlédla na pronásledovatele. Ležel stále nehybně, ale voda mu sahala až k bradě.

To před chvílí nebylo, pomyslela si. Netušila, jak dlouho byli oba v bezvědomí, nicméně se dalo snadno odhadnout, kdy se on utopí. Udělala ještě několik kroků směrem ke břehu a pak se k němu s povzdechem začala vracet. Vodu už skoro vdechoval.

„Ach jo, tohohle budu určitě hrozně litovat,“ pronesla napůl šeptem a popadla ho za límec. Jen co napnula tělo,

ucítila další vlnu bolesti. Přesto ho ale dokázala vytáhnout dostatečně daleko.

„Tak, a teď mi nikdo nemůže tvrdit, že jsou nevěřící krutí zabijáci,“ mumlala si.

Ačkoli jí jedna část říkala, že je blázen, když zachraňuje člověka, který ji chce pravděpodobně zabít, nemohla ho prostě jen tak nechat zemřít. Je to jen oběť víry, co plní rozkazy papalášů z Citadely. Bez tak pravděpodobně v protolese nepřežije víc než několik hodin. S trochou štěstí se možná zvládne vrátit k polorozpadlé silnici. Avšak pro každého Citadelana znamenala Hranice civilizace místo, kde končilo bezpečí obydlené oblasti a začínala děsivá smrtící zóna divočiny.

Sklonila se nad ním, aby si ho lépe prohlédla. Nemohlo mu být víc než dvacet sedm. Tmavé, skoro černé vlasy měl po stranách vystříhané, na temeni delší. Na Citadelu docela netradiční kombinace. Těžko věřit, že jeho pohledná tvář jistě rozsévala smrt bez mrknutí oka.

Měl vojenské oblečení typické pro městskou hlídku a zdál se neozbrojen. Pravděpodobně ho o část vybavení připravil nepříjemný pád, stejně jako ji. Opatrně vytáhla známky. „Lee Parker,“ zašeptala a četla dál. „První útvar – Jestřábové.“

Známky Seře vyklouzly z prstů. Cítila, jak ji polilo horko a žaludek provedl přemet. Agenti ze skupiny Jestřábů patřili k nejlepším. Byla to elita Citadely. Vždycky plnili nejtěžší, a hlavně nejbrutálnější úkoly. Měli speciální výcvik, ke kterému patřilo každodenní vymývání mozku. Byli zběhlí snad ve všem. V bojových technikách, střelbě, zdravotnictví, mučení... A také

v přežití v divočině. Právě strach z protolesa a ze zvířat využívali povstalci proti Citadele. Městská hlídka by se nikdy neodvážila překročit Hranici civilizace. Jestřábové byli jiní.

Nepsané pravidlo velelo, aby před nimi každý, kdo nesympatizuje s Citadelou, rychle utekl. Pár Jestřábů se nakonec přidalo k povstalcům. Nebyla to snadná cesta. Stálo to mnoho přesvědčování a důkazů.

A teď tu na zemi jeden leží. Zrakem spočinula na roztrženém rukávu odhalujícím silně krvácející ránu. Je to přece člověk. Naverbovaný a zblbnutý, ale pořád ještě člověk...

Kousla se do rtu.

Uvědomovala si, že její úvahy jsou naivní. Byl to Jestřáb v plné síle. Nikdy by jí podobné milosrdenství neprokázal. Proč jen nemohl být z obyčejné městské hlídky...

Poklekla k němu a z jeho pouzdra u pasu vytáhla dýku s dlouhou tenkou čepelí.

Kolik lidí už zabil?

Čepel se zaleskla. Přiložila mu ji ke krku.

Kolik mých blízkých padlo jeho přičiněním?

Ruka se jí zachvěla.

Znal ho?

Sera se nadechla a pak zakroutila hlavou. Nemohla si pomoci. Nešlo to... Přes nesmiřitelný boj, který mezi Citadelou a povstalcí zuřil desítky let, se o slovo přihlásilo svědomí. Jedna věc byla zabít nepřítele v rovnocenném boji, a něco jiného bylo chladnokrevně zavraždit osobu, která se ani nemůže bránit. Přestože by se tak

Citadelan nikdy nezachoval, ona sama zvolila život v Bloku, protože ctíla určité morální zásady. Nyní spolu byli jen sami dva. Neriskovala život členů své jednotky, jen ten svůj.

Nakonec se k němu shýbla. Stále ležel obličejem k zemi, mohla tedy snadno k jeho batohu. Chvíli se v něm přehrabovala a přitom neustále úkosem sledovala, jestli se neprobírá. Při sebemenším náznaku byla připravená poslat ho zase na chvíli do bezvědomí. Ze zásob se rozhodla vzít si s sebou pláštěnku, tu zvláštní dýku, lahev, nějaké jídlo a část obsahu lékárny. Vysílačka nevypadala, že by fungovala, a zbytek věcí jí teď nebyl k užitku. Nakonec sklouzla pohledem k jeho ruce. Krev se už stihla vpít do hlíny a jako malý potůček stékala do tůně, kde barvila hladinu do ruda. Potřásla hlavou a přiklekla k němu. Nožem opatrně nařízla rukáv a kritickým pohledem zhodnotila zranění. Hluboké a ošklivé. Vymyla ránu vodou z lahve, dezinfekci se však použít neodvážila.

„Promiň, kámo, ale budeš si to muset vyčistit sám. Nebudu riskovat, že tě to pálení probudí.“

Nakonec ránu rychle ovázala. Pak ještě jednou sáhla do batohu a vytáhla stahovací pásky. Ruce mu přitiskla k sobě a pevně je páskou spoutala. Taktéž nohy. Seře bylo jasné, že se z toho určitě dostane, trochu ho to ovšem zpomalí. Zvlášť když nemá nůž. Sama se lesem dokázala pohybovat snadno a jistě. Než se osvobodí, bude kilometry daleko.

V boku jí už nepříjemně pulzovalo námahou, a tak usoudila, že je nejvyšší čas vyrazit. Sebrala ze země vě-

tev a použila ji jako hůl. Pravou rukou se přitom držela za bok a co nejrychleji zmizela v hustém podrostu.

Kdyby se Sera otočila, všimla by si, že má Parker modré oči.

„Co se děje?“

„Dostali jsme hlášení ze Sarku. Městská hlídka našla při povinné obchůzce hradeb čtyři roztrhaná těla. Respektive jejich zbytky. Z některých částí zbyly sotva ohlodané kosti.“

„Příčina?“

„Zřejmě vlkuma. Šelmy tentokrát útočily ve smečce. Nejspíš ty bestie přitáhly k městu z hlubin protolesa.“

„Rozumím. Útok svedte na povstalce.“

II

Lee Parker zamžoural do paprsků planoucího slunce a rychle se posadil. Několika zkušenými pohyby si osvobodil ruce a pak sáhl do boty, aby vytáhl záložní nůž. Přerázl pouta na nohou a postavil se. Nic mu nedávalo smysl. Zatímco prohledával batoh, aby zjistil, co mu ukradla, přemýšlel.

Probral se přesně ve chvíli, kdy ho ta holka táhla z vody ven. Samozřejmě na ni mohl hned zaútočit, ale nemohl si dovolit, aby došlo k nějakým vážným zraněním. Kněží dali jasné příkazy: přivést tu holku, ať už se jmenovala jakkoli, bez úhony k výsledku. Z toho, co si stáčil všimnout, usoudil, že měla zlomená nebo naražená žebra. Kdyby se s ní začal prát, mohlo by jí zlomené žebro způsobit vnitřní krvácení, a on si byl jist, že by se bránila dost tvrdě. Navíc nemusel ani nikam pospí-

chat. Jeho kořist mu nikdy neuteče, ať se pokusí schovat kdekoli. Ovšem hlavním důvodem pro předstírání bezvědomí byla její nečekaná reakce. Zaslechl, co si pro sebe říkala, a popravdě ho zajímalo, co bude dělat. Vůbec nechápal, proč mu pomohla, a pravděpodobně by se asi opravdu utopil, kdyby nezasáhla. Když mu přiložila nůž ke krku, měl co dělat, aby nevyrazil. Byl připraven ji okamžitě odzbrojit, nicméně to dle jeho předpokladu nebylo potřeba. Místo toho ho z naprosto nepochopitelného důvodu ošetřila. Zamyšleně si přejel rukou po obvazu. Docela slušná práce.

Nevěřící mají různé triky, říkal vždycky otec Felebius. Budou se vás snažit oklamat, aby získali váš soucit. Nesmíte věřit ničemu. Pravá víra je zde...!

Lee se marně snažil vybavit si další část Felebiusova projevu, protože jeho pozornost upoutalo hejno ptáků. Vřeštění zaslechl i přes značnou vzdálenost. Skoro to vypadalo, že před něčím prchají. Nebe znovu změnilo barvu a teď to vypadalo, že slunečné počasí opět nahradí prudký liják. Střelka v malém kompasu, který měl na hodinkách, se zuřivě otáčela kolem své osy. Vybavilo se mu vše, co se kdy učil o jevech vyskytujících se v Sabrii.

Aby se ujistil, že se mýlí, zamířil k opodál stojící skupince vysokých stromů. Obratně vyšplhal do koruny jednoho z nich a rozhlédl se. Úlekem na chvíli ztratil rovnováhu. Krom toho, že se oba dva ocitli někde uprostřed protolesa, mnohem dál, než předpokládal, a husté stromové propletené turopalmami sahalo na míle daleko, zjistil, co vyplašilo ptactvo. V dáli na obzoru se rýsovala podivná černá oblaka. Nebe kolem těch míst měnilo

barvy. Žlutá střídala zelenou. Pak červenou. Pak zase zelenou a pak růžovou. *Růžovou.*

„Vypadá to, že budu poprvé svědkem Růžové bouře v přímém přenosu,“ ucedil skrz zuby.

Název „Růžová bouře“ zněl možná směšně, nic směšného na ní ovšem nebylo. Klidně se mohla jmenovat „nestvůrná“, „vraždící“ nebo „nepřirozená“. Podle kněží byla Růžová bouře Božím trestem za protivenství nevěřících. Svůj název získala díky růžovým, až purpurovým bleskům, které se objevovaly zničehonic kdekoli v jejím dosahu a na troud usmažily všechno, co jim stálo v cestě. Tento nesmírně komplikovaný atmosférický jev nedokázal nikdo pořádně vysvětlit a provázely ho i další jevy skoro popírající fyzikální zákony. Někdo říkal, že zabíjí i samotný zvuk Bouře. Jiný tvrdil, že ocitnout se jen na chvíli na jejím okraji znamená ztratit sluch i zrak. Ještě se nenašel jediný člověk, který by v Bouři přežil. Několikrát ho napadlo, jestli kněží schválně nezveličují její sílu, nikdy se ale neodvážil se svým podezřením někomu svěřit.

Pokud mu bylo známo, ještě nikdy se Bouře neobjevila ve městech. Musel se dostat na jih od Deluvy a Hranice civilizace mnohem dál, než původně myslel. Otrásl se při představě, jak hluboko pronikl do protolesa. Hranice tvořila mezník mezi městy kontrolovanými Citadelou a zbytkem neobyvatelného prostoru z dobrého důvodu.

Lee se naposledy rozhlédl a slezl dolů. Odhadoval, že mají zhruba den a půl. Pak je zasáhne první fáze Bouře. Za tento čas by se *možná* dokázal vrátit k místu havárie. Měl přirozený orientační smysl a kompas na hodinkách

používal výjimečně. Džípem by se *možná* dostal od Bouře dostatečně daleko, přestože byla ta opuštěná silnice v příšerném stavu. Ale to by znamenalo neúspěch mise. Ještě nikdy se nestalo, že by úkol nesplnil. A pro tenhle případ ho osobně vybral otec Felebius. Být vybrán knězem byla ohromná pocta, zároveň to však znamenalo splnit úkol za jakýchkoli okolností. Kdyby se chtěl zeptat nějakého vojáka, co následovalo po nesplnění svatého úkolu, odpověď by nedostal. Nikdo takový totiž nežil. Musel ji přivést zpět.

Zaváhal. I kdyby ji teď hned dostihl, jejím tempem by se vrátit nestihli. A to by navíc musela spolupracovat. Ne, nebyla jiná možnost. Bude se muset pokusit přežít Růžovou bouři. A bude muset zajistit i její přežití.

Takže bylo nezbytně nutné vyhledat úkryt. Vzhledem ke stavu té holky si to určil jako prioritu. Bude mnohem snazší nalézt nějaké útočiště sám, dokud se může ještě volně pohybovat. Podíval se na zem a uviděl jasně vytlačené otisky od bot i hole. Nebude těžké ji vystopovat. Za chvíli se začne stmívat, nemůže dojít daleko. Ne bez světla. Usmál se a bezděčně vztáhl ruku k jedné z kapes. S čóčkami pro noční vidění se dokáže ve tmě pohybovat jako za dne. Bylo na čase jednat.

Vzpomněl si, že z koruny stromu zahlédl skalní masiv. Pokud mají mít šanci, musí najít nějaké bezpečné, uzavřené místo. Pohoří v této oblasti byla bohatá na jeskynní systémy. Stačí najít jednu jedinou útulnou jeskyni i pro ně. Zanalyzoval směr a vydal se na cestu. Počasí se mezitím opět změnilo, což jasně dokazovalo, že se Bouře blíží jejich směrem.

Asi po hodině a půl chůze se les rozestoupil a Lee dorazil ke svému cíli. Ocítl se na kamenité mýtině, zhruba šedesát metrů široké. Levou stranu lemovaly mohutné borovice, mezi kterými se krčily turopalmy a braly jehličnanům veškerý zbytek prostoru. Napravo se k nebi vypínaly vysoké skály. Rozhlédl se po kamenitém povrchu. V puklinách si probíjely cestu potoky a končily svou pouť na okraji srázu v podobě vodopádů. Lee opatrně přikročil k útesu a naskytl se mu impozantní výhled do krajiny.

Všude se rozkládaly lesy. Dole v údolí, mohlo to být možná dvě stě metrů hluboko, se líně kroutila řeka. Slunce se pomalu sklánělo k obzoru a zanechávalo po sobě na obloze načervenalý nádech. Překrásné a mírumilovné prostředí kazil jen černý mrak na obzoru.

Lee odstoupil od srázu a vydal se směrem ke skalnímu masivu. Vrátil se až zpátky k lesu a hledal nejschůdnější místo, jak se dostat na jednu ze skalních říms, kde doufal, že objeví potřebný úkryt. Ve spodní části překonal postupně dvě menší římsy a poté rozsedlinou vystoupil na první stupeň masivu. Vydal se na obhlídku, ale po několika málo metrech mu cestu zatarasila rozeklaná skaliska. Zkoumal každý kousek kamene, každou škvíru, která mohla být vchodem do jeskyně. Nemýlil se, když správně odhadl strukturu horniny. Bohužel žádná z jeskyní nevyhovovala. Buď byly málo hluboké, anebo se prudce svažovaly do nitra hory. Jedna sice vypadala přijatelně, jenže se klenula příliš nízko a nebyl v ní žádný zdroj vody. Nevydrželi by v ní déle jak dva dny.

Po půlhodině začínal být netrpělivý. Pátrání ho zavedlo zpět k okraji útesu. Skalní štít se zde vypínal do závratné výšky a plynule přecházel ve sráz. Vypadalo to, jako by někdo odkrojil nožem kus hory. Tohle místo mohlo být dokonalou pastí. Kdyby sem na plošinu zahnal svou kořist, neměla by kudy utéct. Kolem štítu by neproklouzla snad ani horská koza. Les byl u plošiny neprůchodný, vegetace rostla příliš hustě. Zbýval by pouze skok do náruče smrti.

Lee přerušil proud myšlenek a zaostřil zrak. Kousek od srázu se zhruba ve výšce tří metrů rozprostírala další římsa. Vylezl na ni a spatřil vchod do jeskyně, u kterého rostlo několik keřů. Z batohu vylovil baterku a namířil kužel světla do tmy. S rukou položenou na záložním noži opatrně nahlédl dovnitř. Byl připraven okamžitě zabít cokoli, co by se uvnitř skrývalo, jeskyně se ale zdála být prázdná. Když ověřil, že nehrozí žádné nebezpečí, rozhodl se pro malý průzkum.

U vchodu se jeskyně snižovala a strop byl vysoký jen necelé dva metry. Hlubší část sahala výš. Na délku měla jeskyně možná dvacet metrů a mírně zatáčela doprava do středu skály. Zadní část nebyla na první pohled vidět, protože byla ukrytá za mohutným balvanem, který v jednom místě zužoval prostor skoro na polovinu. V levé části objevil potůček. Voda vyvěrala ze skály a po šesti metrech se opět ztrácela. Lee následoval tok a odhalil skalní průrvu, kterou se dostal do miniaturní jeskyňky. Potok zde padal do útrob hory. Plošina byla dostatečně široká, aby si člověk klekl a mohl se umýt nebo si dojít na záchod. Avšak místo bylo zároveň velmi nebezpečné.

Ze stropu visely krápníky a povrch kamene byl ohlazený, při kontaktu s vodou vyloženě kluzký. Jeden špatný krok a voda by ho strhla s sebou. Vzhledem k poloze jeskyně by našel ledovou smrt v temnotě, navždy zaklíněn v podzemních puklinách. Lee se při té představě otrásl a raději místo opustil.

Vrátil se k průzkumu a pozorně si prohlédl zadní část. Měla mnohem vyšší strop a zdálo se, že jsou v něm drobné praskliny. Nevypadaly, že by způsobily sesutí stropu, naopak poskytovaly jakousi přirozenou ventilaci. V jeskyni tak půjde bez problémů rozdělat oheň. Byl to po všech stránkách dokonale úkryt.

Dokončil obhlídku a vyšel ven. Z batohu vyndal dvě tyčinky chemického světla a nožem odřízl kus lanka, které měl stočené v batohu. Stiskl světla v dlani, čímž poškodil slabou bariéru mezi chemikáliemi. Z tyčinek se okamžitě začala linout modrá záře, která postupně nabírala na intenzitě. Poté je přivázal ke koncům lanka. I v šeru se mu podařilo objevit strom dostatečně vysoký, aby posloužil jako výchozí bod. Roztočil lanko a vši silou ho mrštil proti koruně stromu. Povedlo se mu to hned napoprvé. Obmotalo se i se světly kolem jedné z větví a zůstalo bezpečně viset.

Lee ještě zkontroloval polohu vůči obloze a v duchu poděkoval Bohu, že se počasí aspoň na chvíli uklidnilo. Z kapsy vylovil malý sáček s čočkami a nasadil si je. Zamrkal, aby si oči zvykly na cizí předmět, a vykročil do tmy ulovit svou kořist.

Skupina nevěřících způsobila smrt čtyř mužů! Zohavená těla našla městská hlídka při pravidelné obchůzce. Forma útoku odpovídá využití divokých zvířat, která nevěřící chovají pro tyto účely. Nepřekračujte Hranici civilizace.

– záznam vysílání citadelského přenosu

III

Sera si už poněkolkáté vztekle odhodila vlasy z obličeje. Prameny spleené potem a špínou jí neustále padaly do už tak podrážděných očí a odmítaly držet někde jinde. Zamrkala, aby dostala sůl pryč. Škrábance po ostružině však pálit nepřestaly.

Asi před hodinou se u ní začala projevovat horečka. Od té chvíle bojovala střídavě se zimnicí a s návaly vedra. Snažila se uklidnit myšlenkou, že je to způsobené pouze horkým počasím, ale podvědomě cítila pravdu. Z věčného otáčení hlavy ji bolelo za krkem a zdálky to muselo vypadat, jako by měla tik. Čas od času zaslechla v blízkosti šelest a žaludkem jí projelo ostré píchnutí nervozity. Urazila příliš krátkou vzdálenost, protože na-prosto podcenila své zranění. A když se jí nyní rozležely události v hlavě, především také podcenila schopnosti Jestřábů.

Podcenila zkrátka úplně vše.

Zatímco se prodírala panenskou přírodou, probírala své chatrné možnosti. Věděla, že se nejbližší předsunutá Hlídka povstalců nachází severovýchodně zhruba čtyři dny svižné chůze. A to by nesměla ani na chvíli ztratit správný směr... Vzpomněla si na vše, co se naučila během svého výcviku, a pokusila se odhadnout směr podle porostu lišejníků na kmenech. V hustém lese však nedokázala najít dostatečně osamělý strom, aby byl ukazatel relevantní. Zkusila tedy alespoň orientaci podle mravenišť, jichž cestou několik minula. Rozdíl ve strmosti svahu mraveniště sice nebyl výrazný, přesto drobným živočichům důvěřovala. Jednou se Seře i jakž takž podařilo ověřit severní směr dle hustoty letokruhů odlomeného stromu. Ovšem opravdovou husí kůži jí naháněla neviditelná přítomnost Parkera. I když se neustále přesvědčovala, že nepřítel je daleko, že musel v šeru ztratit její stopu, věděla, že tomu tak určitě není. Byla si téměř jistá, že krouží někde kolem stejně jako jestřáb, podle kterého byla skupina elitních agentů tak příznačně pojmenována. Mohla získat náskok, ale peří dravce ji nepřetržitě šimralo na krku. Brzy pocítí nelítostné sevření spárů.

Barvitě představy Seru plně pohltily. Cítila v hrudi rostoucí paniku. Byla zraněná, ztracená neznámo kde a hladová. To málo z jídla, které ukradla, už dávno spotřebovala a lahev s vodou se jí cestou podařilo někde vytrousit. Popravdě začínala být vyděšená k smrti. Síly ji opouštěly alarmující rychlostí. Musela stále častěji dělat přestávky na odpočinek, zadýchala se i při zdolávání sebemenšího kopečku. Rokle a strže, kterých bylo v lese

nespočet, se staly doslova peklem. Litovala, že si z havarovaného auta, které ukradla městské hlídce, nevzala žádné vybavení. Jistě by jí to zabralo jen pár vteřin. Jenže ona byla příliš hysterická na to, aby v tu chvíli uvažovala rozumně.

Kvůli ztrátě pozornosti málem přehlédla trsy keříků, které se krčily pod turopalmami. Chvíli na ně nechápavě zírala, než si uvědomila, že jsou jejich jasné fialové plody jedlé. Padla na kolena a začala si cpát bobule do pusy i s listím. Po čase se uklidnila a trhala plody obezřetněji. Maličké keříky se prohýbaly pod množstvím bobulí a Sera si slastně vychutnávala sladkou chuť na jazyku. Sice si nepamatovala název rostliny, ale věděla, že její plody obsahují obrovské množství cukru. Překonala dokonce i geneticky modifikované rostliny určené pro cukrovary. Kvůli náročnosti na pěstování se cukr získaný z těchto keřů prodával za obrovské ceny. Běžní obyvatelé se k němu vůbec nedostali. Při představě, za kolik peněz právě hoduje, ji popadl šílený smích, až se začala bobulemi dusit. Po minutě ji smích přešel a vystřídal ho zoufalý pláč. Znovu trhala všechny bobule v dosahu i se stonky. Některé keříky za to zaplatily i kořeny. Pohled na zmrzačené rostliny u ní opět vyvolal záchvat pláče. Následně upadla do apatie.

Sera se chvíli pohupovala na patách, rukama zbarvenýma do fialova pevně objímajíc kolena, když jí bolest v boku připomněla realitu. Rozbalila pláštěnku nacpanou v kapse kabátu a přendala do ní všechny utrhané větvičky. Dovolila si ještě pár okamžiků ke sběru, než své zásoby považovala za dostačující.

Dostačující k čemu? Ta otázka jí projela myslí, jako když nůž krájí turopalmu. Dostačující ke smrti dehydratací. Dostačující ke smrti z vnitřního zranění. Dostačující k ulovení. Ona byla kořist. Lovná zvěř. Byla slabší, pomalejší a ve svém zuboženém stavu nedokázala ani jasně myslet. Znovu ji zachvátila panika. Možná by si měla prostě sednout na zem a počkat na to, co má přijít.

V odpověď jí v koutku mysli vytanula slova: *Vzdáváš to?*

Sera pevně sevřela svou hůl a rázně se postavila. Ignorovala protestující tělo. Nehodlala se vzdát. Nikdy se nevzdává. Těžila z chvilkového návalu optimismu a rychle sestavila priority. Voda. Osobní potřeby. Přístřeší.

Jako první se vydala hledat vodu. Naštěstí to netrvalo dlouho. Díky nedávnému vydatnému lijáku byla celá džungle přímo nasáklá. Stačilo jen najít dostatečně široké listy jedné z turopalem. Poté, co ukojila žízeň, utrhla pláštěnce kapuci a naplnila ji vodou. Několik bobulí přitom vypadlo na zem. Pružným stonkem svázala cípy pláštěnky a vytvořila popruh. Pak si provizorní měch pověsila na krk a rychle se vydala hledat nějaký bezpečný úkryt.

Než se dostala ke stromům vhodným pro nocování, byla již příliš velká tma a ona byla příliš unavená. Bude muset noc strávit na zemi. Zabojovala s novým přívalem paniky a raději se dala do výroby hloubeného přístřešku. Chvilí ohmatávala půdu v okolí křovisek, až našla nejpoddajnější místo. Zabodla do něj nůž a potom se odpotácela najít nějaký vhodný nástroj ke kopání. Rozhodla se pro plochý kámen ležící opodál. I když se od místa vzdá-

lila jen kousek, stejně jí ve tmě trvalo, než znovu našla označenou plochu.

Za půl hodiny vykopala celkem obstojnou díru hloubkou asi půl metru. Bude se muset stočit do klubíčka, aby se do ní vešla. Tak jako tak ji nečekala příjemná noc. Dno vystlala kapradím a velké listy turopalem opřela o sebe do tvaru obráceného „v“. S trochou štěstí si případná kolemjdoucí citadelská *zvěř* splete její úkryt s okolní vegetací.

Pak rychle vykopala ještě malou jamku, do které schovala pláštěnku s bobulemi a vodou. Důkladně skrýš zakryla kapradím a s vypětím sil se nasoukala do prohlubně, která bude její postelí. Přehodila přes sebe zabahněný kabát a na něj ještě stroze rozmístila pár kapradinových listů. Stočila se do nepříliš pohodlného úhlu a pokusila se uvolnit. Tělo ochablo vysílením. Zatímco vdechovala rostlinnou vůni smíšenou s těžkým pachem hlíny, pocítila na sobě znovu účinky horečky. V puse Seře vyschlo a rty značně zdrsňely. Hlad se ozval s novou vervou. Napadlo ji, že by použila něco z Parke-rový lékárny, jenže si neprohlédla obsah za světla. O rozdělání ohně ani neuvažovala.

Snažila se nevtřet, ale nerovný povrch týral každíčkou část těla. Věděla, že se potřebuje vyspat a odpočinout si, co možná nejvíc to půjde, avšak nedokázala ignorovat nalomená žebra, kterým se poloha skrčeniny rozhodně nelíbila.

Takhle mizerně mi snad nikdy nebylo, zabědovala v duchu, ale jak by řekla babička: Bude hůř. Usmála se, když si vzpomněla, jak babička proklamovala vždy

ty nejkatastrofálnější scénáře. Pocházela z předsunuté Hlídky Beta, kde byli povstalci zvyklí vidět vše pesimisticky. I když se jednalo o největší Hlídku, nacházela se strážní pevnost v půlkruhovém rádiu od Bloku až po Hlídce Alfa. Dokonce odmítli označení Bravo, které jim Blok přisoudil kvůli jejich geografické poloze, a nazývali se druhým jménem v pořadí staré abecedy. Občas přemýšlela, zda tento vzdor znamenal „druhá Hlídka“, nebo v něm byl skrytý význam „ti druzí za Blokem“. Tak jako tak, jejich tragické předpovědi přinášely Seře paradoxně jisté uklidnění. Koneckonců se vždy vše nějak vyřeší. A jako by se stalo, za pár minut upadla do neklidného spánku.

Asi po dvou hodinách se probudila zalitá potem. I když s ní třásla zimnice, znatelně cítila, jak jí pot stéká po krku a mezi řadry. Cítila se naprosto vyděšená. Něco se pohybovalo kolem. Napínala uši, jestli uslyší znovu ten divný zvuk. Oči upírala před sebe ve snaze prohlédnout temnotu a odhalit zdroj svíravého pocitu. Přitom se neodvažovala ani pohnout. Sebemenší zašustění mohlo znamenat konec. Krkem jí stoupala hořká pachů strachu a z píchání v žaludku málem zvracela. Krvácela odněkud? Mohl její pach přilákat nějakého predátora? Nakonec se odvážila poodhrnout kabát. Zjistila, že vítr větve shodil, takže viděla část oblohy. Podle hvězd odhadla, že je uprostřed noci.

Sera se nepatrně nadzvedla, takže viděla malý výsek okolí. Zadržela dech, aby tělo udržela v požadované poloze. Zalitovala, že není zatažená obloha. Hvězdy slabě ozařovaly okolí, takže i v noci vrhaly stromy stíny. Za-

ostříla na místo, kde se něco právě pohnulo. Srdce se jí rozbušilo tak prudce, že málem dostala závrať. Spatřila lidskou siluetu. Potlačila touhu okamžitě sebou praštit zpátky do díry a zavřela oči. I zkušenější lidé už se prozradili odleskem vlastních očí ve tmě. Představila si, že až je znovu otevře, bude mít nepřítelovu tvář jen pár centimetrů před obličejem. Nebo nějakou příšeru. Neslyšela nic, jen tlukot svého srdce.

Otevřela oči. Stín se chvěl stále na místě. Nebyl to člověk ani příšera. Mírný větřík si pohrával s listy jedné z turopalem. Co nejpomaleji ulehla a snažila se nedýchat nahlas, přestože plíce tvrdě prosazovaly svou.

Aby se Sera uklidnila, začala si v duchu přeříkávat texty písní. Hudba byla jednou z výsad povstalců. V krutých pravidlech světa bylo něco tak malicherného jako hudba zakázáno. Seru však tóny a zpěv přitahovaly víc než cokoli jiného. Násilím se přinutila vzpomenout si na všechny hudební nástroje, které se jí podařilo ukořistit. Na některé uměla hrát, jiné sloužily jen k obdivným pohledům. V Bloku byla známá pro svůj talent, a tak ji sousedé často prosili, aby zahrála nebo zazpívala třeba na oslavě jejich dítěte.

Blok. Při vzpomínce na domov pocítila stesk. Kdysi opuštěná vodní elektrárna, bezpečně ukrytá v srdci skal, poskytovala povstalcům úkryt již přes třicet let. Narodila se čtyři roky po jejím objevení. Tehdy ještě žili povstalci přímo v přehradě. Postupně objevili další součásti dávného komplexu nebo sami dostavěli domy na březích obrovské nádrže, víc připomínající horské jezero než uměle vybudovaný rezervoár. Za tu dobu našlo

v Bloku domov na osm tisíc svobodomyslných lidí, obětí odsouzených Citadelou za nesmyslné náboženské zločiny a také přeběhlíků, pro které byla vojenská služba nadále z různých více či méně osobních důvodů neúnosná. Až se vrátí, přijme nabídku zástupce kultury a uspořádá malé vystoupení. Představovala si, v jakém oblečení bude zpívat i jaké písně zazní. Mohla by i předvést hru na nějaký nástroj. Myšlenky na hudbu se začaly pomalu zamlžovat, až do chvíle, kdy konečně usnula.

Sera nedokázala určit, jestli spala jen minutu, nebo celé hodiny. Probudila se tím zvláštním způsobem, kdy tělo ještě předstírá spánek, kdežto mysl už pracuje naplno. Věděla, že ji probudily její smysly. Něco nebo někdo – *on* – bylo v okolí. Cítila, jak jí na krku vstává chloupek po chloupku hrůzou. Svaly měla napnuté k prasknutí, připravená okamžitě vyrazit – utíkat, nebo se bít o život. Současně ji zaplavil pocit hanby a nevěřícnosti, když si uvědomila, že svou jedinou zbraň nechala zabodnutou opodál v zemi. Cenné vteřiny mýjely, zatímco horečně přemýšlela, co udělá. Musela se rozhodnout.

Sera odhodila plášť, vyskočila na nohy a téměř poslepu se vrhla k místu, kde tušila nůž. Pohyb byl spíš koordinovaným pádem, neboť jí přeležela polovina těla vypověděla službu. Ve svitu měsíce, který vyšel tři hodiny po půlnoci, nebylo nikde vidět rukojeť. Zatímco se zvedala ze země, z hrdla se jí vydral jakýsi vzlyk zadostiučinění, že se jí její hloupost vymstila. V tu chvíli nenáviděla sama sebe. Udělala několik nejistých kroků směrem k blízkému stromu, než se jí kolem krku sevřela paže. Instinktivně se ruku pokusila odtáhnout, ale její

snaha byla naprosto marná. Zvedl ji do vzduchu a Sera se začala dusit. Zoufale kolem sebe kopala nohama. Její mozek se rozdělil. Zvířecí část dál bojovala nesmyslně o život, zatímco druhá analyzovala poslední vzpomínky. Pocítila úlevu, že hon konečně skončil. Pořád se styděla za svou hloupost. Netrpělivě vyčkávala konec.

Bude moct na druhém břehu zpívat?

„Věřit a nepochybovat. Je mi ctí se s vámi opět setkat, otče.“

„Mluvte.“

„Obě zadržené ženy zemřely. Ani jedna z nich nebyla hledaným subjektem, tak jsem nechal hochy, aby si s nima trochu pohráli. Opravdu to s nožem umí, člověk by neřekl, kolik částí těla lze uříznout, než povstalec konečně umře.“

„Řekly něco?“

„Nic, co bychom už nevěděli. Nezbyvá než čekat na jeho hlášení. Mezitím jsem si dovolil nechat vystavit zbytky těl na Sarském náměstí. Už to ti měšťané potřebovali.“

IV

Lee našel stopy celkem snadno. Rozbahněná půda poskytovala svědectví o veškerém pohybu, navíc narazil na svoji ukradenou lahev. Několikrát v duchu zanađával nad vzdáleností, kterou stihla urazit. Teď ji bude muset celou cestu zpátky táhnout. Pochyboval, že by se vzdala dobrovolně, nebo snad dokonce spolupracovala a šla s ním. Také ho trochu znepokojovalo, že v okolí neslyší přirozené zvuky přírody. Cestou zahlédl jen několik menších živočichů, zřejmě se již všichni lesní obyvatelé připravovali na příchod Bouře. Bude mnohem těžší ulovit něco k jídlu.

Ušel ještě asi kilometr, když ho zarazilo polámané křovisko. Sklonil se blíž a ihned mu došlo, že tudy musela projít. Trsy byly vytrhané i s kořeny, všude po cestě

se válely bobule. I když ve tmě neviděl příliš jasné barvy, usoudil, že se bude jednat o jedlé plody. Zkusil jich pár na jazyku a usmál se. Nedostatečný přísun sacharidů ho trápil ze všeho nejvíc, ale teď už si s tím nemusí dělat starost. Rychle naplnil potravinový zásobník a znovu si prohlédl okolí. Od jejího úkrytu ho dělilo možná pár set metrů. Neslyšně se vydal dál.

S každým metrem ubývala stopám pravidelnost, jak se tudy vlekla se stále větší námahou. Zaměřil se tedy pouze na pozemní stopy, vylézt na strom nebylo v jejím stavu reálné. Chvilí pročesával okolí, pak si podrážděně odfrkl. Ta mazaná mrcha se schovala lépe, než očekával. Přesto cítil, že musí být někde poblíž.

Zvedl ze země kámen a potěžkal ho v ruce. Nato jím prudce mrštil proti opodál stojícímu balvanu. Ostrý zvuk prořízl ticho. Se zatajeným dechem pozoroval okolí a snažil se zachytit sebemenší šelest, který by mu prozradil, kde se jeho kořist nachází. Ale pokud ji zvuk probudil, zůstala nehnutě ležet dál.

Kolem třetí hodiny vyšel měsíc a zaplavil krajinu stříbrem. Lee už dvě hodiny systematicky procházel křoviska, a dokonce vylezl i na pár stromů. Zrovna když z jednoho seskakoval, upoutal jeho pohled záblesk. Jen díky silnému sebeovládání nevybuchl smíchem. Svoji díky by poznal kdykoli. Dokonalá, extrémně ostrá zbraň s úzkým ostřím byla památkou na prvních deset vlastnoručně zabitých nepřátel a následně na oficiální přijetí k Jestřábům. Sjel pohledem kousek vedle a hned objevil nepřírozenou změt kapradin a čerstvě zbrázděnou hlínu. Pod maskováním prosvítaly záhyby pláště.

Plížil se k úkrytu pohyby ne nepodobnými šelmě. Jak odtamtud tu holku vylákat? Nechtěl riskovat, že ho bodne nožem. Opatrně vytáhl zbraň ze země, jenže si pořád nebyl jistý, jestli nemá další u sebe. U okraje úkrytu našel placatý kámen, ještě zašpiněný hlínou od kopání. Jak příznačné, že dostane do hlavy právě tímhle. Neslyšně si sundal šátek z krku, kámen do něj zabalil a připravil se k ráně. Předpokládal, že bude hlavou natočená ke kapradí, a zvolna odhadoval, kam a jakou silou vést útok.

Lee mnohokrát potom přemýšlel, čím se prozradil. Vyskočila z úkrytu přímo uprostřed jeho náprahu. Na moment čekal, že se vrhne po něm, ale její pohyb vedl přesně opačným směrem. Pochopil, že hledá zmizelý nůž, a využil situace. Pustil šátek i s kamenem a několika kroky se jí ocitl za zády. Pravou rukou sevřel povstalkyni kolem krku a přitáhl ji na sebe. Cítil, jak zuřivě kope nohama a rukama se marně snaží odtáhnout tu jeho. V duchu počítal vteřiny, které chyběly do omdlení. Ještě jednou se zazmítala a pak ochabla. Pustil tělo. Bezvzádně se zhroutila, hlavou udeřila o zem, až to zadunělo. Nesouhlasně mlaskl. Musí si dávat pozor. Přidržel jí nos, přiložil svá ústa na její a dvakrát vydechl. Spíš ucítil, než uviděl, že začala sama znovu dýchat. Odtáhl se a netrpělivě si po kontaktu otřel rty hřbetem ruky. Doufal, že od ní nechytne nějakou povstaleckou nemoc.

Lehce ohmatal okolní půdu a za okamžik objevil úkryt zásob, které se jí podařilo nashromáždit. Pláštěnka byla úplně odepsaná. Kapuci utrhla, aby do ní nachytala vodu, kterou se teď polil. Zaklel, avšak podařilo se

mu část zachránit a vypít. Bobule přesypal ke svým a hodil obarvené torzo pláštěnky zpátky do díry. Tak též špinavý hadr, který považovala za kabát, nechal na místě. Prozkoumal druhou půlku své lékárny a s úlevou zjistil, že je nedotčená. Zalovil v útrobách, vytáhl malou nádobku a rosolnatou hmotu jí rozetřel kolem nosu. Za minutu se její dech zklidnil a zpomalil.

„Budeš teď pár hodin spát,“ prohodil, „ale tenhle noční hon si ještě odskáčeš.“

Nakonec vylezl na strom, aby znovu našel cestu. Modrá záře bezpečně ukazovala směr. Lee seskočil a už ani na minutu neztrácel čas. Přehodil si povstalkyni přes rameno, do druhé ruky popadl batoh i šátek a rychlými kroky zamířil k jeskyni.

Asi po dvou kilometrech už znovu cedil nadávky. I přes chladný noční vzduch se zpotil. Ta holka se pro nesla. Už svítalo, když dorazil k cíli. Obratně vyšplhal na římsu a odnesl svůj náklad do jeskyně. Nechal ji ležet v nejzazší části a znovu vyšel ven. Slunce se opíralo přímo do vchodu jeskyně a on si musel zastínit oči rukou. Znepokojeně pohlédl směrem k horizontu, kde se rýsovala smrtící mračna. Zbýval jim sotva den, než se dostanou do působení Bouře.

Rozčilovalo ho, že mu z této mise plynulo tolik komplikací. Kdyby věděl, co ho čeká, rozhodně by se k tomu úkolu nehlásil tak vehementně. Z batohu vylovil nůž a vydal se na lov. Přitom dal volný průchod svým myšlenkám.

Lee si svou nadějnou pozici uvědomoval. Agentů do třiceti let bylo všeho všudy jenom osm. Dostal se do armády

před dvanácti lety jako jeden z nejmladších uchazečů a jeho vzestup na sebe nedal dlouho čekat. Ve fyzických dovednostech vynikal. Brzy se ukázalo, že má vysoce vyvinuté logické a analytické myšlení. Skvěle ovládal stres a jako jeden z mála dokázal vydržet přítomnost zvířat, přestože mu představa blížícího se kontaktu vůbec nebyla příjemná. Zvířata znamenala nemoci. Většina Citadelanů z nich měla přímo panický strach. On sám se dokázal ovládnout natolik, aby ho to neomezovalo při plnění úkolů. Právě tato odolnost se hodila při tréninku přežití, kdy získával vždy nejlepší hodnocení. Ze začátku ho chtěla každá jednotka do týmu, a to nejen z důvodu, že byl medik. Pak stále častěji vedl skupiny sám. Nebyla náhoda, že většinu závodů vyhrávali a úspěšnost jejich misí patřila k nejvyšším.

Lee se donutil znovu soustředit. Uběhl několik stovek metrů, aniž spatřil jakoukoli známku přítomnosti zvířete, a to mu dělalo starosti. Musí si pospíšet. Zintenzivnil úsilí a během pár minut konečně narazil na stopy. Obezřetně je následoval a zanedlouho se na něj usmálo štěstí.

Několik set metrů od jeskyně se táhla úzká rokle. Vlevo od ní se páslo malé stádo vooků. Buď byla tato silně osrstěná, losům podobná zvířata opravdu tak hloupá, že nevycítila blížící se hrozbu, anebo spoléhala na svou nedostižnou rychlost a mohla si dovolit otálet s únikem. Tak jako tak to byla jeho výhra.

Lee se tiše dostal za jejich záda a pak je hlasitým výkřikem vyplašil. Většina z nich rokli minula nebo přeskočila, dva starší kusy však spadly dolů. Jeden z vooků

zemřel okamžitě, druhý si pouze zlomil nohy. Lee přesnými řezy skončil jeho život a hned poté se dal do vyvrhnutí přímo na místě. Z obou stáhl kůži a odřezal nejpřístupnější kusy masa, které do ní zabalil. Poté si náklad přehodil přes záda a začal se drápat ven. Několikrát se málem zřítíl, protože mohl používat jen jednu ruku. Nakonec se mu to ale povedlo, a jen co zdolal převis, rychle se vydal zpět. Snažil se nemyslet na to, že je v přímém kontaktu se zvířaty, ani na nevyužité zahozené maso.

Složil úlovek kousek od skalní římsy a obě kožešiny odnesl k potoku, kde je několik minut máčel. Ze dna vylovil co nejhrubší kámen a začal kůže drhnout. Když odstranil poslední zbytky masa a šlach, znovu je opláchl a pak je rozložil na kameny, do kterých se opíralo dopolední slunce. Následně se dal do zpracování masa. Bezděčně se přitom vrátil vzpomínkami do Citadely. Pokud úkol úspěšně splní, možná bude mít opět tu čest mluvit s členem Božského konsilia a zástupcem Boží vůle o samotě.

Běžní obyvatelé viděli kněze jen při výjimečných událostech, jako byla svatá pouť po městech anebo masové popravy nevěřících. V ostatních případech je zastupovali inkvizitoři. Přesto by každý obyvatel dokázal během vteřiny vyjmenovat všech pět současných zástupců Boha. Jejich tváře vídala celá Sabrie v přenosech. On sám si na každodenní rozjímání zvykl natolik, že je ani nevnímal. Znal kázání nazpaměť, protože mu je občas promítali i do spánku. Nevadilo mu to. Svět potřeboval disciplínu a on byl jejím nástrojem. Přítomnost zvířat